

VAS ÉS FÉMMUNKÁS

Előfizetési ára: A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szakszervezetének Országos Szövetségének Hivatalos Közlönye Szerkesztőség és kiadóhivatal: Cluj-Kolozsvár, Calea Victoriei 59. (volt Magyar-utca) — Telefon 484.
 Egész évre 60 Lei, félévre 30 Lei, Megjelenik minden hó 1-én
 negyedévre 15 L, egyes szám 5 L.

Vasmunkások! Szaktársak! KészüljeteK május 1. méltó megünneplésére!

Választások után

Szakszervezeteink példátmutató kötelesség- teljesítése a községi választások kimenetelét a legjobb győzelemhez vezette. És ez az eredmény a jövőre tanulsággal szolgálhat arra nézve, hogy a szocializmusban nem vonható elválasztó háttér szakszervezet és pártszervezet között. A két szerv különállósága mindössze munkamegosztást jelent, de semmiesetre sem elvi, taktikai avagy a harcieszközök közötti különbséget, de még kevésbé a célt illető különbséget. A munkamegosztás helyes és szükséges azért, mert amíg a szakszervezet a mindennapi kérdésekkel foglalkozik, addig a pártszervezetnek inkább a végcél közelebb hozása képezi feladatát. És hogy a munkásosztály helyzetjavítása párhuzamosan halad a szocialista társadalmi rendszer kialakulásával, éppen ez ennek a munkamegosztásnak köszönhető.

Akik tehát tudatosan, avagy öntudatlanul, erőszakkal akarják egyiket a másiktól elválasztani, azok a legnagyobb hibát és bünt követik el a munkásosztállyal szemben. Azok vagy megbénítják a gazdasági helyzetnek megjavulására irányuló mozgalmat és harcokat, vagy megakadályozzák a munkásosztályt a politikai vagyis államhatalom mielőbbi birtokbavételében, aminek rendkívüli hátrányai abban rejlenek, hogy a munkásosztály nem kerülhet kellő időben annak az eszköznek a birtokába, amellyel sokkal gyorsabban és eredményesebben változtathatja meg gazdasági helyzetének multbéli és jelen hibáiból és hátrányaiból fakadó nyomorúságát. Ezért kell minden öntudatos munkásnak jelszava legyen: *Be a pártszervezetbe kivétel nélkül minden szakszervezetbe tagnak.*

A községi választások eredménye: a romániai proletáriátusnak az általános sztrájk alkalmával történt letiprása utáni évtized leghatalmasabb eredménye. Jele annak, hogy belátta: sem fantasztikus elképzelésekkel, sem tunyasággal nem viheti semmire. Jele annak, hogy ismét tudatába jutott annak a marxi tantételnek: *A munkásosztály felszabadítása csak a munkásosztály műve lehet.* Azt az időt volt nehéz kivárni, amíg ez a tantétel lett ismét vezérlő utiránya a romániai proletáriátusnak. Amíg a hangzatos jelszavak körforgásában visszatért a kiinduló ponthoz, ahonnan egykor hamis utra indult el: *a marxizmushoz.*

Ez a választás megmutatta, hogy ismét a helyes révbe ért a romániai munkásság. És hogy ezután már nem fog különbséget tenni szakszervezet és pártszervezet között, hanem mindkettőnek egyforma hűséges tagja, önfeláldozó katonája és a burzsoáziától győzelmeiket kicsikarni akaró harcosa lesz.

Mert ha mélyebben vizsgáljuk a győzelem okait, a következő két tényben fogjuk azokat megtalálni: *győztünk, mert a szakszervezet a szolidaritásra tanított és győztünk, mert a pártszervezet szocialista oszídlyharcos öntudattal telített meg.* Ennek a győzelemnek pedig, hogy ne csak pillanatnyi hatása, de jövődönket megalapozó eredménye legyen, ez már csak tőlünk függ. Azoktól az elvtársaktól, akik bekerültek a városi és községi tanácsokba, ahol kötelességük a dolgozók érdekében munkálkodni és a dolgozóktól függ, akiknek viszont kötelessége ellenőrizni, hogy mit munkálkodnak a munkás-tanácsosok és kötelességük munkájukban támogatóik lenni.

Ha teljes pontossággal nem is, de hozzávetőlegesen már tudjuk az eredményt. *Több mint kettőszázötven elvtársunk került be a községi tanácsokba.* Jelentős szám ez még akkor is, ha elenyésző a néhány ezer polgári tanácsosokkal szemben. Jelentős azért, mert egyrészt mi a községi tanács testületét világért sem tartjuk célnak, csupán eszköznek, csupán újabb harci területnek a szocializmus előbbvitelére; másrészt, mert tudjuk, hogy a polgári tanácsosok sok ezrével szemben a dolgozók igazi és hamisítatlan érdekét csak az a néhány száz szociáldemokrata fogja becsületesen és őszintén képviselni.

S ha tagadhatatlan is, hogy nehéz küzdelem fog kifejlődni a tanácsokban a szociáldemokraták és ellenfeleik, a polgári pártok között, mégis vannak támpontjaink is, melyekkel rákényszeríthetjük a polgári pártokat bizonyos kérdésekben a nyílt színvállásra. Hogy csak egy esetet említsünk fel, egyik legfontosabbikát a jelen pillanatnak. A közigazgatási törvény ama szakasza, amely a tanácsok hatáskörét szabályozza, világosan és félreérthetetlenül többek között a következőket tartalmazza: *Intézkedések a munkanélküliség ellen és költségvetési alap létesítése a munkanélküliek segélyezésére.* Eddig ez a munkásság szempontjából olyan nagyfontosságú kérdés semmiféle törvényben még csak megemlíve sem volt, nemhogy határozott utasítás alakjában lett volna valahol kifejezésre juttatva. A közigazgatási törvényben

benne van, tehát a tanácsosok egyik legfontosabb feladata lesz ennek a törvényes rendelkezésnek érvényt szerezni.

A költségvetések alkalmával fog erre alkalom kínálkozni, amikor a költségvetésben külön tételként kell feltüntetni e tételt és az összeget. Sokan nem is képzelik, hogy a munkanélküli segélyért folytatott tizesztendei küzdelemünknek milyen *óriási elvi győzelme* ez a törvényes rendelkezés. Hiszen eddig, ha már a tanácsokban helyet foglaló elvtársaknak sikerült is bizonyos összegeket, azt mondhatni, kicsikarni egyes alkalmakkor a munkanélküliek segélyezésére, ezt a polgári pártok képviselői inkább nagylelkű adomány gyanánt tüntették fel, semmint jogos követelésnek. Ezentul már nem bizonyos alkalmakkor megnyilvánuló szeretetadomány lesz, hanem *jog*, amelyet rendszeresíteni kell. Ebből nyilvánvaló, hogy a munkanélküliek segélyezése a tanácsokban rendszeresíthető lesz.

Ha semmi egyebet, csak ezt a kérdést tudják a tanácsban helyet foglaló elvtársaink kedvezően elintézni, már nagy eredményt ért el a munkásság azzal, hogy oly lelkesen, annyi fegyelmelzettséggel vette ki részét a választásokból. De emellett egyéb más lehetőségek is kínálkoznak a proletárérdek hatahatosabb védelmére. A választások után mindannyiunknak az a feladata, hogy *közös munkával egy szakszervezetben, mint a pártszervezetben tovább építsük ki a győzelmet és a további fokozottabb győzelmek lehetőségét.*

Munkát vagy kenyeret!

Az ország gazdasági és ipari válsága kétségbevonhatatlanul a legmagasabb csúcspontját érte el. Egyetlen számottevő tüzem sincsen, melyben a nagyarányú leépítés meg nem történt, avagy meg nem kezdődött volna. És a leépítés rendszerint a munkáslétszám apasztásával kezdődik. A kenyér nélkül maradt munkások létszámát pontosan nem lehet tudni, mert Romániában a szociális kérdésekről nem vezetnek statisztikát. Ha ebben a kérdésben számokról akarunk beszélni, minden túlzás nélkül több százezer munkanélkülről van szó, hiszen a munkaügyi miniszter is százezren felül meghaladó munkanélküli létszámot ismert be.

Románia ipari válságának más ország gazdasági és ipari válságától eltérően politikai motívumai vannak. Szükségtelen, hogy valaki közgazdász legyen annak felismerésére, hogy ennek az országnak mennyi mindenre volna szüksége s ha e sok tennivalónak csak egy parányi részét is elrendelnék, akkor a munkanélküliség Romániában ismeretlen fogalom lenne.

A romániai gazdasági válság a háboru utáni liberális politikának a következménye. A legnagyobbodott Románia iparában ők mint döntőtényezők akartak szerepelni és nemzeti iparpártolás jogára alatt törekedtek az ipart bekapcsolni a liberális bankok érdekszférájába. A nemzeti iparpártolás hamis jelszava alatt született meg ekkor a kizárólagos állami megrendelésekre szorítókozó parazita-ipar.

A jelenlegi kormány e tekintetben teljesen elődei nyomdokain halad. A nemzeti-parasztpárt egy éves kormányzása elegendő volt ahhoz, hogy a jobb jövőbe felépített reményeink összedőljenek. A megbénított gazdasági élet felendítésére a kormány nemcsak azt nem tette,

amit tennie kellett volna, hanem még azt sem, amit a körülményekhez képest tehetett volna.

A munkaügyi miniszter ur most a belföldi munkásvédelemről szóló törvénytervezettel gondolja megoldani azt a problémát, amelyet más országok a rendszeres állami segélyek bevezetésével, a közmunkák széleskörű megindításával s ezáltal a munkaalkalmak lehetőségeinek megvalósításával oldottak meg. A belföldi munkásvédelemről szóló törvénytervezet nem foglal magában mást, mint azokat a megszorításokat, melyeket törvény nélkül is alkalmazott a munkaügyi miniszter a Romániában dolgozni akaró külföldi munkásokkal szemben.

Ugy tesz a miniszter ur, mint a falusi babonás asszony, aki jó erősen megköti a szék lábát, hogy meggyógyuljon egyik állatkájának az eltörött lába. A jelen gazdasági válságból eredő katasztrofális munkanélküliség megszüntetésére a kormány eddigi politikáját gyökeresen meg kell változtassa. Új módszerek bevezetésére van szükség, melyekkel a gazdasági organizmus pulzusa normális működést fejthessen ki. Ezek a módszerek a következők:

1. Azon árucikkek, melyek előállítására iparunk be van rendezkedve, itt legyenek megrendelve.
2. A jelenlegi vámprotekciónak eltörlése.
3. Az állami költségvetésből a felesleges kiadások törlése.
4. A közmunkák széleskörű megindítása.
5. Az építkezések támogatása és ezek olcsó kölcsönrel való ellátása.
6. Tisztességes kamat mellett hitelnyújtás az iparnak.
7. A munkanélküli munkások állami segéllyel való támogatása. A szövetségek által

fizetett munkanélküli segélyek egy részét az állam térítse vissza.

Ezen elvek bevezetésével módját találhatná a kormány, hogy a természeti kincsekben bővelkedő Romániában megszűnjön a szociális nyomorúság, amely oly szomorú képet fest.

A városok munkanélkülieinek ezrei feljajdulnak és munkát vagy kenyeret kérnek, de a munkanélküliek zokogása süket fülekre talál mindenütt. A munkanélküliség gazdasági, szociális és lelki vonatkozásaiban támadja meg a kenyerétől megfosztott munkást.

Gazdasági szempontból a tömegek fogyasztóképtelenné válnak s ez a körülmény az egész ország életére káros kihatással van. Ott, ahol állami munkanélküli segélyt folyósítanak, a szociális nyomor enyhítése mellett a fogyasztás alásülését is nagyrészt megakadályozzák és ezáltal a gazdasági életet megbénító tüneteknek nem engednek érvényesülési teret. De mi még ettől is messze állunk, mert a mi bölcs államférfiaink mentalitásába nem bír beférkőzni az állami munkanélküli segély gondolata.

Szociális szempontból a nagymérvű munkanélküliség következtében az életrív rohamosan süllyed lefelé. A nem dolgozó munkások szívesen elfogadják a meglévő munkafeltételeknél sokkal rosszabb munkafeltételeket, csak hogy pusztán létüket megmentsék. Ezt a körülményt különös előszeretettel használják ki a munkaadók. Egyszóval a munkanélküliség is jó üzletnek bizonyul a kapitalistáknak. De van ennek a kérdésnek egy másik oldala is, melyet nem lehet figyelmen kívül hagyni. A munkanélküliek rendszerint rosszul táplálkoznak, minek következtében a munkásréteg degenerálódik és idő előtt különböző betegségekben pusztul el.

Egy másik vonatkozásában a munkanélküliség borzasztó lelki kinoknak az okozója. A gyárból elbocsájtott munkás lelkiállapotában ott lebeg a bizonytalanság és a nyomor jövője. Micsoda óriási benső kínos ösztönök örlik fel a munkást lelki vonatkozásában. E motivumok a reménytelenségbe, kétségbeesésbe és a szélsőségek felé kergetik a munkást.

Megértő és okos gazdasági politikára van szükség, hogy meg legyenek mentve azok, akikről a jelen társadalom létjogosultsága függ.

Kenyeret vagy munkát a munkanélkülieknek!

Nemzetközi szakszervezeti kongresszus. Az amszterdami Internacionálé ez évben esedékes nemzetközi kongresszusát július 7—11. napján tartja Stockholmban a következő napirenddel: Megnyitó és üdvözlések. A különböző bizottságok választása. Jelentések. Az Internacionálé gazdasági programja. Szociálpolitikai program. Leszerelés és világbéke. A szakszervezeti mozgalom helyzete a demokraciánélküli országokban. Beérkezett javaslatok és indítványok előterjesztése. Vezetőség választása. A legközelebbi kongresszus helyének megjelölése.

Tudnivalók a gazdaságtanról

VI.

A kezdődő kapitalizmusnak a következő fővonásai vannak: nagyon alacsony színvonalon álló, mert hiszen a gyárakba tóduló munkások még nem ismerik eléggé a technikai módszereket; megvan még bizonyos részben a kézműipar, habár a régihez viszonyítva azt mondhatni, csupán felbomlott maradványaiban; a munkásosztály szemérmetlenül kizsákmányoltatik, mert az ez elleni védekezés módszerei ismeretlenek előtte.

A kapitalizmus azonban tovább fejlődött és újabb formái keletkeztek. A *magántulajdon*, amely ezelőtt főleg a földbirtokban jutott kifejezésre, nagyon nehézkes és alkalmatlan a gyár- és ipar részére, amelynek könnyebben mozgatható és forgatható tőkére van szüksége. Ezért mindinkább előtérbe nyomul a pénz és a pénz értékével egyenlő utalványok: *részvények*. A kapitalizmus kezdete idején elég volt az a tőke, ami egyes személyek birtokában volt, ahhoz, hogy egy-egy kisebb méretű gyáruzetet alapítsanak és fenntarthassanak. Elég volt bizonyos mennyiségű földbirtokkal rendelkezni, hogy annak értékével a termelés folytonosságát biztosítani lehessen. A kapitalizmus egy későbbi és már fejlődötterebb idején azonban mind több gépekre, több szerszámokra tehát több forgatható tőkére volt szükség. Azonban a földet és telket csakugy, mint a gyártelepeket nem lehet

Mi a racionalizálás és mikor sikerülhet?

A racionalizálás ma az a szó, amely mind-sűrűbben hangzik el azoknak az embereknek az ajkairól, akik társadalomgazdasági és különösen a termelés megszervezésének problémáival töltöttek, vagy kevesebbet foglalkoznak.

A racionalizálás problémáját sokan össze-tévesztik a termelés mechanizálásának kérdésével. Mások a munka tudományos megszervezésének az energia és időtérközölés kiküszöbölésére irányuló céljával tévesztik össze.

A racionalizálásnak két jelenségét állapíthatjuk meg: az amerikai és a német racionalizálási módszereket.

Devinat, a Nemzetközi Munkügyi Hivatal kiadásában „A munka tudományos megszervezése Európában” című munkájában a racionalizálás értelmét úgy határozza meg, hogy az *négy különböző folyamatnak egyesüléséből keletkezik, amelyek a kényszerítő körülmények folytán összekeveredtek, hogy megszülethessen a mai értelemben vett ipari racionalizálás*. A racionalizálás kiindulási pontja a taylorizmus, Taylor mérnök módszere. Ki nem tudja, hogy az észak-amerikai munkásszervezetek központi szövetsége Amerika valamennyi szervezett munkásától támogatott éles harcot folytatott az emberbutító taylorizmus ellen és köztudomású az is, hogy Taylor eszméi csak halála után nyertek polgárjogot mint elsődrendű tényezők az ipari termelés életében — persze tanítványai és a kronométerek (az időmérők) szektája által kikerülve és megújítva. A taylorizmus csak így kerülhetett el az amerikai munkásszervezetek szövetségének vasvilláit. Ez volt a második folyamat, a neotaylorizmus.

A harmadik folyamat — és ez európai eredetű — a Fayolizmus. A Fayol-elmélet lassan-lassan elterjedt és fokozatosan, megtámadhatatlanul megerősödött. Fayol elsősorban a vállalatok igazgatóságainak és a végrehajtószerveknek egymással szembeni viszonyát tanulmányozta, nem úgy mint Taylor, aki legelsősorban a rendszeres mozgást tanulmányozta, vagyis a mozgás idejének szabályozását tartotta a legfontosabb tényezőnek.

Végül a negyedik folyamat, — amely szerintem a legjelentősebb — a fiziopsicho-technikai folyamat.

Ezt azok alkották, akik laboratóriumukban a munkamenetet tudományos eszközökkel tanulmányozták, a test és a lélek kimerülésének a kifejtendő energiának fokozása révén jelentkező, valamint a fokozott figyelem, a produktivitas stb. jelenségeinek szerepéből következő megállapításait.

A ma szemünk előtt lefolyó racionalizálási mozgalom nem egyéb, mint eme négy folyamatnak a szintézise.

Drechsel, a belgiumi munkásság egyik tekin-

olyan könnyen eladogatni, értékesíteni. Tehát szükséges volt, hogy a tulajdonos társak után nézzen, társakat kapcsoljon be gyárüzeméhez.

A részvénytársaság

kialakulásához a kapitalizmusnak ez a fejlődési folyamata vezetett. Ennek az az előnye, hogy a tulajdonosok, vagyis részvényesek által befektetett összegek bármikor *értékesíthetők*. Ezt a célt a részvények szolgálják, amelyek szükség-szerint és naponta akár több száz gazdát is cserélhetnek. A könnyebb megérthetőségért példát is felhozunk. Ha valamely gyár tulajdonosa, vagyis részvényese ki akar lépni, avagy pénzre van szüksége, mivel az, amivel rendelkezett, a gyárba van befektetve, akkor nem kénytelenek a gyárat eladni, hogy kifizethessék az illetőnek az általa befektetett tőkét, vagy nem kell kivonni a gyárüzem forgótőkéjéből azt az összeget, ami esetleg veszélyeztetné a gyár további termelési folyamatosságát. A részvények által ezeknek a módzatoknak egyikére sincs szükség. Mert az illető eladja a tulajdonában levő részvényeket, amit megvesz egy másik, századik vagy tizezredik anélkül, hogy emiatt a gyár tőkéjéhez nyulni kellene. *A tulajdonosok személye cserélődik mindössze. A részvénytulajdonosok sok esetben nem is tudja, mit termelnek abban a gyárban, amelynek részvényese lett, nem is törődik ezzel, csupán azzal, hogy megbízható-e az az üzem, amelynek részvényeit megvásárolta és hogy mennyi osztalékot fizet. Őt leginkább az osztalék érdekli,*

télyes vezetőegyenisége, a racionalizálás kérdésében a következőket mondotta:

— A racionalizálás a legteljesebb szervezetséget követeli. A racionalizálás problémájának szíve az ipari szervezetség a szónak legteljesebb értelmében. Tehát a racionalizálás a szervezést jelenti. Nem képzelhető el azonban eredményes racionalizálás anélkül, hogy a termelés racionalizálásával párhuzamosan a *fogyasztás is ne növekedne*. Mi haszna lesz a termelés növekedésének, vagy akár az eladási árak olcsóbodásának, ha azzal párhuzamosan a tömegek fogyasztóképesége mind alább süllyed, vagy ha ugyanaz marad, mint a mai, a bérek mai színvonalának fentartása vagy éppen csökkentése miatt. Sőt méginkább, mi haszna van a racionalizálásnak akkor, ha annak haszna a racionalizáló gyárosok falain belül marad és ha ez az egész társadalmat érintő megoldás a termelő és fogyasztó rétegek nagy tömegének nem jelent semmit?

És most egy egyszerű kérdést: a mi országunk nagyiparosai a racionalizálás problémáját vajjon ezen szociális szempontok prizmáján keresztül szemlélik?

Azok, akik vállalataikat racionalizálják, számot vetettek-e azzal, hogy a társadalmi tényezők és a munkások kárára, nemkülönben a fogyasztók előnyére való változások nélkül, kizárólag az egyéni nyereség szempontjából eszközölt racionalizálás nem járhat sikerrel? Ime, ez a kérdés, amelyet kötelességünk feltenni ma Románia munkáltatóinak, amikor a „racionalizálás” bemutatóját készítik elő, annak a munkarendszernek a bemutatóját, amely Amerikának, a munkáltatók szociális érzéke és koncepciója folytán nagy eredményeket juttatott.

Mi azonban nem felejtsük el, hogy Románia más földrészen fekszik és hogy az itteni munkáltatók még nem jutottak túl azon a korszakon, amelyben a munkás nem számít egyéneknek, mint rabszolgának és nincs más joga, minthogy végezheti munkáját a munkáltató által megszabott feltételek mellett.

Hogy a racionalizálás sikerüljön a mi országunkban is, ahhoz elsősorban az szükséges, hogy munkáltatóink megértsék, hogy a munkásosztállyal szembeni állásfoglalásukat meg kell változtassák. Ezek nélkül az előfeltételek nélkül Romániában racionalizálásról beszélni több mint felesleges.

Mirescu Ioan.

A kollektívszerződések száma Svédországban. Svédország egyike a legjobban megszervezett munkásmozgalommal rendelkező országoknak. A munkásság helyzete ennek megfelelően igen előrehaladott. A múlt év végéig a kollektívszerződések száma 3328 volt. Ugyancsak ez évben 202 mozgalom volt, amelyben 71.538 munkás vett részt. A sztrájkok által elvesztett munkanapok száma 4,828.000 tett ki az elmúlt esztendőben.

ami befektetett pénzének a kamatait jelenti.

Ezt a helyzetet igen helyesen jellemezte az egyik szocialista teoretikus ezzel a megállapítással: *„A modern társadalomban a tőkéből eredő jövedelemnek mindegyre kevesebb a kapcsolata ahhoz a munkához, amely ezt a jövedelmet produkálja.”*

A kapitalista termelő rend azonban nem áll meg ennél a fejlődési fokozatnál sem. Továbbfejlődik. Mind több és több részvénytársaság egyesül *egy társasággá, egy érdekcsoporttá és kialakul a fejlődésnek az a folyamata, amely napjainkban szemünk előtt zajlik le: a nemzeti és nemzetközi trösztök, konszernek kialakulása.*

A kapitalizmusnak föltétele, hogy az emberek *osztályokra* tagozódjanak, amelyek közül az egyik olyanokból álljon, akik a termelőeszközök tulajdonában vannak, a másik pedig olyanokból, akiknek lényegileg semmi más vagyoniuk nincs, mint a *munkaerejük*, amit, hogy megélhessenek, *áruba kell bocsátaniuk a termelőeszközök birtokosainak*. Hogy milyen föltételek mellett bocsátják áruba, ez sok esetben a munkáskinálat és kereslet arányától függ, de leginkább attól, milyen szervezettséggel rendelkezik az illető munkásság. Épen ezért a munkáltatók nemzeti és nemzetközi szervezkedésével szemben, már ezt megelőzően, a munkások is megalakították védelmi intézményeiket: *a szakszervezeteket*, amelyek révén ellenállást fejtenek ki a tőke szervezett hatalmával szemben.

(Folytatjuk).

BÉRMŐZGALOM

Resicza. — A resicai falepároló üzem munkásainak kollektív szerződése ez év február hó 1-én lejárt. Az új kollektív szerződés megkötésére irányuló tárgyalások megkezdődtek. A munkások képviselőiben Brăttăleanu, Bodics, Kubinsky, Dvorcsák, Csató, Ghilezan és Pál szaktársak vettek részt a tárgyalásokon. Február hó 27-én sikerült a kollektív szerződést békés úton megkötni, amelyben a régi kollektív szerződéssel szemben elég szép eredményeket vitattak ki szaktársaink. A főbb pontok közé tartozik az, hogy az igazgatóság a jövőben nem fog alkalmazni egyéni szerződéssel munkást. Mindazon munkások, akik az üzem szolgálatába lépnek, a kollektív szerződésben lefektetett jogok és kötelességek alá tartoznak. Az igazgatóság elismeri a bizalmiférfi rendszert. A fizetések szabadság a munkaszerződés törvénye szerint folyósítandó 7—30 napig. A munkások a természetbeni kedvezményeket tovább is élvezik. Május hó 1-től december 31-ig a gyárban dolgozó munkások 5% fizetésemelésben részesülnek, 1931 január 1-től pedig még további 5%-os béremelést kapnak a munkások. Az akkordban dolgozó munkások 25%-os béremelésben részesülnek.

A kollektív szerződés másfél évre kötött meg.

Cluj. — A cluji „Tacămul” ezüstárugyár munkásai március hó 3-án sztrájkba léptek. A sztrájk tulajdonképpen oka az volt, hogy a cég meg akarta vonni a munkásoktól az eddig fizetett ünnepnapokat és az adót. 17 napig tartó sztrájk után létre jött a megegyezés, amely szerint az igazgatóság százalék arányában munkabér emeléssel pótolta az elvont kedvezményeket. Ilyen értelemben a munkások sikeresen fejezték be a harcukat. A sztrájkidő alatt az üzem összes munkásai a legteljesebb szolidaritásban kitartottak és ennek köszönhető, hogy a munkaadónak nem sikerült megcsorbítani a munkásság jogait.

Uioara. — A marosujvári „Solvay”-művek munkásainak kollektív szerződése ez év március 1-én lejárt. Amint a helyzet kialakulása mutatja, igen erős harcra van kilátás az új kollektív szerződés megkötésénél.

A munkások fizetésük rendezését kérik, valamint a munkafeltételek megjavítását. Ennek érdekében a munkások elvannak határozva, hogy a legmesszebbmenőleg kitartanak követeléseik mellett és minden erejükkel odahatnak, hogy a harcuk sikerrel nyerjen befejezést.

Hunedoara. — A vajdahunyadi állami vasipari üzemek munkásainak kollektív szerződése ez év január hó 1-én a bukaresti semmitőszék döntőbírósa útján kötött meg. A döntés ér-

telmében a munkások nem kaptak semminemű béremelést, mindannak dacára, hogy bebizonyították, milyen alacsony órabérek mellett dolgoznak az ország más üzemeinek órabéreihez viszonyítva. Befolyásolta a döntőbírósa határozatát az a körülmény, hogy a kereskedelmi és ipartügyi minisztérium kiküldöttjei tömeges munkáselbocsátásokkal fenyegetőztek az esetben, ha a munkások bérjavításban részesülnek. A döntőbírósa ilyenformán arra szorított, hogy a munkaszerződés törvényében foglalt jogait megdöntse a vajdahunyadi munkásságnak. A vajdahunyadi üzem, amely Romániának egyik legnagyobb állami vasipari üzeme, az autonómia alapjára helyezte az ipar és kereskedelemügyi minisztérium és erre való indokkal siettek a munkások érvényben lévő kollektív szerződését hatályon kívül helyezni, hivatkozással a döntőbírósa döntésének 69-ik pontjára.

A semmitőszék döntőbírósa március 13-án tárgyalta a kollektív szerződés érvénye körül felmerült nézeteltérést és úgy döntött, hogy az előző döntőbírósa határozat érvényes arra az időre, amelyre a döntés meghozatott. A döntőbírósa döntését azzal indokolta, hogy habár az üzem az autonóm jogát megnyerte, mégis az állam kebeléhez tartozik.

Jelemző az ipartügyi minisztérium felfogására az a körülmény, hogy a törvényben biztosított és a döntőbírósa határozatban is megítélt fizetés szabadságot és más jogokat az igazgatóság nem ad meg a törvény alapján, hanem igyekszik mindenből egy-egy kicsit lecsorbítani. Az igazgatóság részéről történő jogelkobzások arra indították a munkásságot, hogy újból a semmitőszék döntőbírósa felé forduljanak jogorvoslásért és rövidesen remélni lehet, hogy a fizetés szabadság miképpen való folyósítására meg lesz hozva a döntés. Látható a fenti körülményekből, hogy az állam ugyanolyan mostohának bizonyul, mint a magánkapitalisták, sőt bizonyos esetekben a kizsákmányolás terén még ezeket is felülmúlja. Sehol sem fordul elő annyi visszaélés a kollektív szerződéssel, mint az állami üzemekben. Felfogásunk szerint az állam hivatva volna úgy jogilag, mint erkölcsileg is példát statuálni, a munkás-, szociálpolitikai törvényeket, valamint a kollektív szerződéseket a legpontosabban betartani. Sajnos nálunk minden fordítva történik.

Zsilvölgy. — A feketegyémánt birodalmának munkaadói a helyzet körülményei folytán, valamint az általuk provokált lupényi eseményekből kifolyólag az 1929. év december havában megkezdett kollektív szerződés tárgyalásainak alkalmával szükségét érezték, hogy a munkásoknak valamelyes béremelést folyósítsanak. Az ez évre szóló kollektív szerződés mindent magába foglaló jogok ellenére is nem egyéb, mint

papirrongy, mert a munkaadók újból csak a régi módon és az ők megszokott rendszerükkel igyekeznek kibujni a kötelezettségeik alól. A kollektív szerződést nem respektálják, különösen azoknál a pontoknál nem, ahol a munkásoknak valamit adni kellene. A szerződés értelmében a lupényi társulatnál dolgozó szakmunkások 5%-os béremelést, a petrozsényi, felsőzsilvölgyi és a lónyai társulatoknál dolgozó szakmunkások pedig 8%-os béremelést kell kapjanak. Ugyancsak a szerződésben benfoglaltatik, hogy a szakmunkások részére három osztályt létesítenek, amelyeknek két alosztályai is lesznek és az ilyen módon felosztott fizetési osztályokba lesznek a munkások beosztva szakmai képességük és feladatuk idejűk figyelembevételével. A szerződés értelmében az 5 és 8%-os béremelés folyósítása után a szakmunkásokat a megfelelő fizetési osztályokba kellett volna beosztani és pedig mindig a magasabb osztályokba. A társulatok nem tartották szem előtt a szerződés eme rendelkezéseit és nem folyósították a munkásoknak az illető osztályokban járó fizetést, csupán az 5 és 8%-os béremelést kapták meg.

A fenti okok következtében a munkások konfliktust jelentettek be a munkaügyi inspektorátusnál és többszöri tárgyalás után bizonyos közélédés jött létre, azonban még mindig nincs az ügy véglegesen elintézve.

A munkások el vannak határozva, hogy minden körülmények között folytatni fogják küzdelmeiket a kollektív szerződésben lefektetett jogok érintettségéért.

Torda. — A tordai cementgyár munkásai és a gyár igazgatósága közötti levő kollektív szerződés ez év március 1-én járt le. Tekintve, hogy a lejárt szerződés nem elégíti ki a munkások igényeit sem a bérek, sem a munkafeltételek szempontjából, a szerződést annak rendje és módja szerint a munkások felmondották. Az igazgatóság a szerződés felmondását formai okokból megfellebbezte és pedig azzal az indokkal, hogy a szerződés felmondását aláíró kérvényt 305 munkásból csak 235 munkás írta alá. Ragaszkodik tehát ahhoz, hogy az összes munkások aláírásával ellátott felmondás lehet érvényes.

A munkások 10%-os béremelést kértek. Továbbá követelik a munkaszerződés törvénynek mindenben való alkalmazását és e törvény értelmében a fizetés szabadság folyósítását. Amint a munkaadó magatartásából látható, igen erős harcra van kilátás. A munkások el vannak határozva, hogy végső esetben a legszélsőbb eszközökhöz folyamodnak, hogy a jogaikat megvédelmezzék.

A zsilvölgyi szakszervezetek kerületi konferenciája

Március hó 9-én a zsilvölgyi szakszervezetek kerületi konferenciát tartottak Petrozsényben, melynek megtartását elsősorban a nehéz gazdasági okok tették szükségessé.

A szakszervezetek kiküldöttjei beható vita tárgyává tették a nagy munkakrizist és az ebből keletkező türelmetlen állapotokat. Megállapították a konferencia résztvevői azt, hogy dacára a munkahiánynak és tultermelésnek, a társulatok egyes munkásokkal mégis szívesen tulóráztatnak, különösen olyan munkásokkal, akik nem bírják eléggé megfontolni, milyen nagy veszélyt jelent ez a munkásságra.

Egy másik igen sarkalatos pontját képezte a tárgyalások menetének az 1929-iki, a döntőbírósa által meghatározott, de a társulatok által még a mai napig ki nem fizetett 6%-os béremelés.

Ez ügyben a kiküldött delegátusok elhatározták, hogy minden szakszervezet szerezzék be a pontos létszámot kimutató jegyzéket, amelyben a bérbeosztás is szerepeljen és így lehetőség adatik egy olyan javaslatnak a kidolgozására, melyben megfelelő bérkategóriában lennének beosztva a munkások.

A szakszervezeti kiküldöttök ezután megtették a helységeinkénti jelentéseket és megvitatták a jövő munkaprogramját.

Éles álláspontot foglaltak elvtársaink az akkordmunka bevezetése ellen, amely a munkásságnak még nagyobb fokú kizsákmányolásához vezet.

A konferencia napirendjén szerepelt a szaktanács kérdése. A szakszervezetek kiküldöttjei elhatározták, hogy ezzel a kérdéssel legközelebb

Szaktársak!

A szocializmus megvalósításáért és a dolgozó osztályok új életrendüléseért való küzdelmünk új fejezethez érkezett. Osztályharcos területünk immár kibővült a községi tanácsok keretében is érvényesíthető harc módszerünkkel. A szociáldemokráciának az egész világon jelentkező hatalmas előretörésébe bekapcsolódott a romániai proletárium is. Az új formákat öltött gazdasági és politikai élet az elnyomatásnak és kizsákmányolásnak új módszereit teremtette meg, ezért a romániai proletáriumnak is kötelessége, hogy fokozottabb mértékben tegye meg kötelességét tekintetben, hogy a gazdasági és politikai életbe a dolgozók javára mélyreható változások történjenek. Ezt elérni azonban csak úgy fog sikerülni, ha nemcsak a szakszervezet terén vesszük ki részünket a kötelességteljesítésből, hanem a munkásmozgalom minden terén. Így mindenképp arra kell törekednünk, hogy rövid időn belül

minden szakszervezeti tag a szociáldemokrata párt tagja legyen!

Keljetekek egymással nemes versenyre a párt és a párt szervezetek kiépítésében, mert politikai harcainkban nagy feladat és nagy szerep vár a romániai munkásosztályra, amelyet betölteni csak úgy tud, ha friss erővel és hittel áll a párt szervezetek taborába, ha szüntelenül tagtoborzó munkát végez, hogy a Szociáldemokrata Párt mentől hatalmasabb és szolidárisabb tábort alkosson a burzsoáziával szemben.

Gondoljatok szüntelen a pártsajtóra is,

amelyért már eddig oly sok áldozatot hoztatok. Párt-sajtó nélkül béna a szakszervezeti és pártmozgalmunk, erőtlén a gazdasági jobblétért és a politikai szabadságjogokért való küzdelmünk. Párt-sajtó nélkül nem terjedhet a szocializmus igéje, már pedig a folszabaduló harcban szükség van arra, hogy ne csak sokan, de mindannyian vegyünk ki részünket a harcból öntudatos munkásokhoz illően.

Tudnunk kell azt is, mi a célunk, miért harcolunk és mit akarunk. A Munkás Újság az egyetlen magyar nyelvű lapja a dolgozóknak, amely a szociáldemokráciáért megalkuvás nélkül harcol. Olvasátok és terjesszétek tehát a Munkás Újságot.

Szaktársak! Munkások! Uj nekiindulás előtt állunk és tudnunk kell, hogy utunk hová vezet. Indulnunk kell, mert az idő nem áll meg földtünk, hanem keresztül gázol rajtunk, ha nem értjük meg szavát és nem segítjük elő az új világ megszületését. A munkásosztálynak történelmi feladata az új világ megalkotása. Hogy történelmi feladatunkat teljesíthessük, ezért szükséges, hogy mindannyian apostolai, agitátorai és mindannyian harcosai legyünk a szocializmusnak. A vasmunkások eddig is megértették az idők szavát, meg fogják tehát érteni a rájuk háruló fokozottabb kötelességteljesítés szükségességét is.

Induljon meg az egész országban a tagtoborzó munka a szakszervezetek, a párt szervezetek és a munkásajtó naggyátétele érdekében.

Éljen a szociáldemokrácia!

A Romániai Vasmunkás Szövetség központi vezetősége.

Munkások!

G Y Ü L É S E K

ujból foglalkoznak és olyan alapokra helyezik a szaktanács működési körét, hogy megfelelhessen kitűzött hivatásának.

Az 1930. évre szóló költségvetés megállapítása után következett a vezetőség kiegészítése.

A „Munkás Újság” támogatása érdekében a konferencia határozatilag köteletségévé tette minden szakszervezeti kiküldöttnek, hogy a saját szakszervezete tagjai körében az eddiginél szélesebbkörű propagandát fejtsenek ki és ezzel minden remény meg van arra, hogy a „Munkás Újság” zsilvölgyi előfizetői szaporodni fognak.

A konferencia a legteljesebb egyetértésben a késő esti órákban nyert befejezést.

Különféle közlemények

Szakszervezeti kitüntetés eredményes tagtoborzás után. Az angol szakszervezetek érdekes módját találták ki annak, hogyan mozgassák elő a tagtoborzást. Az angol szaktanács egyértelműleg a szövetségekkel elhatározta egy „Szakszervezeti jelvény” megalapítását azoknak a szakszervezeti tagoknak kitüntetésére, akik legalább tíz tagot megszerveznek. A jelvény egy piros-kék színű zománczott érem dus aranyozással díszítve, amely férfiaknál jelvényként, nőknél melltűként használható. A jelvény szabályzata szerint a kitüntetésben minden olyan tag részesítendő, aki bármely szakmából való 10 olyan munkást megszervez, akik a megszervezéstől számított legutóbbi hat hónapon belül nem voltak tagjai valamely szakszervezetnek. Az angol elvtársak ezen kísérlete igen nagy érdeklődést váltott ki a nemzetközi munkásmozgalomban és már több külföldi szaktanács elhatározta, hogy követi az angol elvtársak példáját. Azt hisszük, hogy minik is követhetnének ezt a módszert, amely megtisztelni akarja azokat az elvtársakat, akik köteleességérzetüktől vezetve hozzájárulnak a szervezetek kiépítéséhez.

A svájci vasmunkások életviszonyai. Amikor a munkás életviszonyairól beszélünk, ennek az értelemnek két tényezőjét kell szem előtt tartanunk és pedig *egyrészt a munkabéreket, másrészt a drágasági viszonyokat.* Ami a svájci vas- és fémparban dolgozó munkások bérviszonyait illeti, ezek a következők: Az öntők, esztorgályosok, szerelők, mechanikusok órábéra 1.80—2.10 svájci frank között váltakozik, ami megfelel 57—67 lejnek, a gépmunkások órábéra 48—60 lej között váltakozik, a nőmunkások órábéra 18—30 lej között. A létfontartási index a jelenben az 1914. évi drágasági indexet 100-nak minősítve 162, vagyis a drágaság 15 év alatt mindössze 62 százalékkal emelkedett. A 48 órás munkaidő igen szigorúan be van tartva és csak kivételesen van engedélyezve a meghosszabbítás, de ez is csak heti 25 órára. A fizetett szabadság az alkalmaztatásnak megfelelően évi 3—15 nap. A minimum már egy év után jogos, a maximum 5 évi alkalmazás után jogosult.

Az angol munkáskormány szociálpolitikája. Hogy mit jelent a munkásosztály részére a sorából alakult kormány, ezt az angol munkáskormány cselekedetei bizonyítják. Így a többek között az angol kormány elhatározta, hogy törvényes úton kiterjeszti a keresésképtelen özvegyek és elaggott nők támogatását. Az új törvény alapján több mint egy millió ilyen nő fog rendszeres segélyben részesülni és pedig havi 3200 lej segélyben. Azonkívül a kiskorú gyermekek után is kapnak segélyt. Romániában még az elaggott, rokkant és keresésképtelen munkások sem részesülnek támogatásban, hanem ha a kizsákmányolásra már alkalmatlanoknak bizonyulnak, koldusbotot vehetnek, vagy éhen pusztulhatnak.

A vagonüzemek koncentrációja. Az utóbbi időben beható tárgyalások vannak a különböző államok vagonipar üzemei között, az üzemek koncentrációját illetően. A tervek szerint a németországi, francia, belga, osztrák, magyar, olasz, svájci és csehszlovákiai vagonipar üzemek nemzetközi koncentrációt alkotnának. A koncentráció célja a termelést és exportot szabályozni. A tárgyalások annyira előrehaladtak, hogy a kartell a közeljövőben meg is alakul.

Zárolás

A brassói „Schiel” vasöntőde és gépgyári öntők súlyos konfliktusban vannak a gyár igazgatóságával. A konfliktus elsimításáig minden öntő kerülje Brassót.

Kalán. — Február hó 23-án délelőtt 9 órai kezdettel tartották meg évi közgyűlésüket a kaláni vasas szaktársaink, amelyen a tagok kétharmad része volt jelen. Platinka szaktárs megnyitja a közgyűlést, üdvözlő a megjelent szaktársakat, valamint a szövetség részéről kiküldött Gárbovean szaktársat. Napirend előtt az elmúlt két év alatt elhalt szaktársak emlékére a közgyűlés pillanatnyi felállással adózott. A jegyzőkönyv felolvasása után Platinka szaktárs a vezetőség múlt évi működését és nehézségeit vázolja, továbbá beszámol a szervezési, nevelési és kulturális munkák elvégzéséről, valamint a bértárgyalásokról is. — Krall szaktárs a pénztári jelentést, Schier szaktárs az ellenőri jelentést teszik meg, amelyeket a közgyűlés tudomásul vesz és a régi vezetőségnek a felmentvényt megadja. — Gárbovean szaktárs a vasmunkás szövetség nevében üdvözlő a közgyűlést, általános ismertetést tart az ország gazdasági viszonyairól és a szakszervezetek hivatását ismerteti. Rávilágít az elmúlt évi harcra, valamint a kollektív-szerződés kötésének körülményeit adja elő. A kandidáló bizottság javaslatára a vezetőségbe a következő szaktársak lettek egyhangulag beválasztva: Elnök Timiş Romulus, alelnökök Breffeld Alexandru és Kepl Máté, jegyzők Dobeştean Ilie és Breffeld Adalbert, pénztárosok Zigan Emil és Ublauer Stefan, könyvtárnok Lipták Iosif, vezetőségi tagok Platinka Emil, Urcon Emeric, Várady Ioan, Juszipán Francisc, Schier Ernest, Melch Ferdinand, póttagok Koracsik Stefan és Melsch Wilhelm, ellenőrzőbizottsági tagok Minich Rudolf, Breffeld Máté és Biászuti Iosif, póttagok Schlidak Francisc és Bence Stefan. — Timiş szaktárs az újonnan megválasztott vezetőség nevében mond köszönetet és kifejezi azt, hogy igyekezni fognak munkájukkal a közgyűlés által kölcsönözött bizalmat kiérdemelni. Gárbovean szaktárs az alapszabály módosítását ismerteti, amit a közgyűlés egyhangulag elfogad. A közgyűlés határozatilag megbizta az új vezetőséget, hogy a kollektív-szerződés ügyében a szövetséggel közösen dolgozzanak ki egy memorandum és lépések tételének az új kollektív-szerződés tárgyalására. — A tagok hathatósabb nevelése szempontjából a közgyűlés erkölcsi köteletségévé teszi minden szervezett munkásnak, hogy a saját anyanyelvén megjelenő pártlapnak előfizetjé legyen. Más tárgy nem lévén napirenden, Timiş szaktárs a közgyűlést délután 1 órakor bezárja.

Nagyvárad. — Február 23-án tartották meg a nagyváradai vasmunkások évi közgyűlésüket. A közgyűlésen a szaktársak oly értelmű határozatokat hoztak, amelyek hivatva vannak a csoport jövőbeni fejlődését biztosítani. — A közgyűlést élénk érdeklődés közben Feld István csoportelnök nyitja meg. Rövid beszédében üdvözlő a megjelent szaktársakat. A jegyzőkönyv felolvasása és hitelesítése után Weisz Leopold szaktárs a pénztári jelentést és Szűcs Zoltán szaktárs a könyvtári jelentéseket teszik meg. Ezen jelentések után Feld István elnök szaktárs kimerítő jelentést tesz az elmúlt év mozgalmi eseményeiről. Jelentésében részletesen ismerteti a nagyváradit, valamint az ország általános vasmunkás mozgalmát és felhívja a szaktársakat a párt és a saját messzebbmenő támogatására. — Az elnöki jelentés után az új vezetőségbe a következő szaktársakat választja meg a közgyűlés: Elnök Feld István, alelnök Wolfschlager Sándor, jegyző Gyenge Lajos, pénztáros Weisz Leopold, ellenőrök Szűcs István és Porkoláb Sándor, könyvtárosok Szűcs Zoltán és Gulácsi Géza, választmányi tagok Pázmány Géza, Szűcs Zoltán, Szeli Imre és Butha János. Szervezőbizottsági tagok Gyenge Lajos, Wolfschlager Sándor, Szűcs István, Bajer Géza, Kiss István és Kovács István szaktársak. — A közgyűlés befejezése előtt Szűcs István szaktárs indítványozza, hogy a vasas csoport minden egyes tagja egyúttal a pártnak is legyen a tagja és a Munkás Újságra minden vasas szaktárs fizessen elő. Egyhangulag elfogadva. Több szaktárs kérdése és felszólalása után elnök szaktárs zárószavaiban felkéri a szaktársakat, hogy ebben az évben, mely előreláthatólag sokkal nehezebb lesz, mint a múlt évek, fokozottabb mértékben teljesítse mindenki a köteleességét. A közgyűlést a legteljesebb lelkesedés közepette Feld elnök szaktárs bezárja.

Brassó. — Folyó hó 23-án tartotta meg a brassói vasmunkáscsoport évi közgyűlését a legteljesebb siker jegyében. A tagok teljes számban jelentek meg és mindvégig lelkesedéssel és figyelemmel hallgatták meg az előadó szaktársakat. — Csurán János elnök szaktárs, délelőtt 10 órakor, szép szavakban nyitja meg a közgyűlést és üdvözlő a közgyűlésre kiküldött más szakmák delegátusait. — A szociáldemokrata párt nevében Kerekes Mór elvtárs, az építőmunkások részéről Pozsonyi Gyula elvtárs, a Törekvés munkásdalárda részéről Bagoly János elvtárs, a fasmunkás helyi csoport részéről pedig Erős János elvtárs kívánok sikert a közgyűlésnek. Valamennyien lelkes szavakban üdvözölték a vasmunkáscsoportot az évi közgyűlés alkalmával, biztosítva a vasmunkás-ságot a többi szakmák testvéri szolidaritásáról, majd erőteljesebb szervezkedésre hívták fel a közgyűlésen jelenlévő vasas szaktársakat, hogy közös erővel egy emberségesebb társadalmi rendszert lehessen megvalósítani. — A múlt évi közgyűlés jegyzőkönyvét Téglás szaktárs olvassa fel, amit a tagok tudomásul vesznek. — A pénztári jelentést Szilágyi Gyula, míg az ellenőri jelentést Mosoiu Simon szaktársak teszik meg, amelyeket egyhangulag tudomásul vesznek. — A vezetőség évi működéséről Téglás titkár szaktárs tesz részletes jelentést. Jelentésében ismerteti, hogy a vezetőség a legnagyobb súlyt arra helyezte, hogy Brassó szervezetlen vasmunkásait a szervezetbe tömörítse. Ennek az akciónak eredményeképpen 157 új tag iratkozott be a szervezetbe és ezeknek a tagoknak legnagyobb része meg is maradt. Majd ismerteti a múlt évben lezajlott mozgalmakat, melyek május 1-nek a

megfizetéseért és a fizetéses szabadság folyósításáért indultak meg. Mindkét harc sikerrel végződött. Ismerteti továbbá úgy a brassói, mint a kerülethez tartozó mozgalom fejlődését. Beszámol a munkás-otthon kiépítési tervéről és arra kéri a közgyűlést, hogy támogatassa az otthonépítő bizottságot úgy erkölcsileg mint anyagilag, hogy minél hamarabb megvalósuljon a brassói munkások védőháza. — Vujmuc korelnöki szaktárs a testvérharc káros hatását és az egység bontó munkások tevékenységét említi meg. Felhívja Brassó vasmunkásait, hogy a vasmunkáscsoport körében képezzenek egy zárt egységet, hogy azt a borzasztó nyomort, melynek előidézői az úgynevezett „egységes” munkások, meglehessen szüntetni a szervezet erejével. — A kandidáló-bizottság javaslatára az új vezetőségbe a következő szaktársakat választja meg a közgyűlés: Elnökök: Csurán János és Piolog József, titkár Téglás András, pénztárosok: Lindne Lajos és Tanase Ioan, ellenőrök: Priscu Dumitru és Kamenitzky Benedek, jegyzők: Rusu Constantin és Molnár József. Választmányi tagok: Szócs Dávid, Kerekes Mór, Tóth József, Neubauer Lőrinc, Csibi Tamás, Szilágyi Gyula, Lupusansky Oszkár. Póttagok: Deák Mihály, Dávid István, Török József, Vizsuj Dávid, Csata Béla, Márton Vlad és Csuka István. — Több helyi ügy elintézése után vasas szaktársaink elhatározták, hogy a brassói „Schiel”-gépgyárat bojkott alá helyezi mindaddig, amíg a jogtalanul elbocsájtott Tóth József főbizalmi szaktársát újból vissza nem helyezi munkába. A helyi csoport titkára megbízatást kapott, hogy erről a határozatról értesítse az összes munkáslapokat. — Csurán elnök-szaktárs lelkesítő szavakkal a közgyűlést bezárta.

Moreni. — Folyó évi március 14-én tartotta meg évi közgyűlését a moreni petroleummunkások szakszervezete Vasilescu elvtárs elnöklété alatt. Vasilescu elvtárs a múlt év mozgalmáról teszi meg az erkölcsi jelentését. Bejelenti, hogy a vezetőség 1929 március 1-től 1930 március 1-ig 20 vezetőségi ülést és 52 gyűlést tartott. További jelentésében Vasilescu elvtárs a csoport vezetősége által megindított és támogatott konfliktusokról tesz jelentést, amelyek sikerrel fejeződtek be. A munkások életnívójának megjavítása érdekében egy év leforgása alatt több mozgalom indult meg és pedig a „Syrius” és Forachi Românească, Dâmbovița, Astra-Română, Columbia, Româna Americana és a Creditul Minerii petroleum társaságoknál. Ezek a mozgalmak teljes sikerrel végződtek be. A munkások megkapták a 8 órás munkaidőt, lakást bérleményt, munkaruhát leszállított árral, 50 százalékos túlóra-pótdíjat a nappal végzett túlórákért és 100 százalékos túlórapótdíjat az éjjel és ünnepnapokon végzett túlórákért. A C. Minerii petroleum társaságánál a konfliktus folyamatba van és a prahovai törvényszék döntőbírósa hozza meg a döntést. A titkári jelentést a közgyűlés egyhangulag elfogadta. Ionescu Anton elvtárs az évi pénztári jelentést teszi meg, amit a közgyűlés tudomásul vesz. A jelentésekhez hozzászólnak Asztalos Franz, Ciocărlan Teodor, Gheorghe Vidraşcu és Ion Ionescu. A közgyűlés a régi vezetőségnek a felmentvényt megadja és az új vezetőségbe a következő elvtársakat választja meg: Elnök: Ioan Ionescu; alelnökök: Coman Alecu, Cronvetter Franz; titkár: Vidraşcu Gheorghe; pénztárnok: Anton Ionescu; segédpénztárnok: Hampel Ioan; könyvtárnok: Neagu Gheorghe; vezetőségi tagok: Oancea Gheorghe, Tor Andrei, Lázároi Nicolae, Grigorescu Andrei; póttagok: Stelian Coman, Comşa Gheorghe, Hurvig Ioan; ellenőrzőbizottság: Marian Vasile, Adrian Dan, Comşa Gheorghe; póttagok: Gălăţeanu Mihail, Nicolae Dobre, Ciocărlan Teodor. — Az összes napirendi pontok letárgyalása után a közgyűlés lelkes hangulatban véget ért.

A moreni petroleummunkások csoportjának évi pénztári jelentése 1929 március 1-től 1929 december 31-ig

596 beiratási díj I. oszt. à 10 lei	5.960	—
919 „ II. „ „ à 5 „	4.595	—
1515 tagsági-könyv à 10 lei	15.150	—
7018 I. osztályu hetijárulék à 20 lei	140.360	—
3868 II. „ „ „ 15 „	58.020	—
809 II. „ „ „ 10 „	11.326	—
2925 III. „ „ „ 14 „	29.250	—
Összesen:	264.661	—

Csoport 20%	47.791,20	—
1 lei különbözet a II. oszt. hetijáruléknál	4.165	—
Beteg-, munkanélküli- és rendkív. segély	3.850	—
Járulékonként 6 bani	868	—
Kölcsön a csoportnak	7.195	—
Készpénz a szövetségnek	200.791,80	—
Összesen:	264.661	—

Csoport-bevétel	47.791,20	—
20%	16.660	—
Adakozás	7.195	—
Kölcsön	4.165	—
1 lei különbözet	4.200	—
5 lei különbözet a II. osztálynál	—	—
Összesen:	80.021,20	—

Csoport-kiadás	1.816	—
Adminisztrációs költség	4.227	—
Leltári beszerzés	8.892	—
Fűtés és világítás	27.134	—
Lakbér	2.914	—
Teremjavítás	1.242	—
Röpiratok	11.700	—
Fizetések	22.060	—
Kiküldetések, döntőbíróságok, kölcsön	36	—
Készpénz maradvány	—	—
Összesen:	80.021,20	—

A. Ionescu, pénztáros.
Adrian Dan és Vasile Marian, ellenőrök.
Felelős szerkesztő: Bartalis Sándor.
Kiadó: A Romániai Vas-, Fém- és Vegyipari Munkások Szövetsége.
Gutenberg-könyvnyomda Cluj